*Нормално ли е според вас жената, която обичам и с която сме интимни от 2 години, да предпочита да се любим виртуално? Реално го правим веднъж седмично, а пред камерата – почти всяка вечер, защото тя така предпочита. Все е заета, изморена... Искам да виждам очите й, да я докосвам, да я целувам, да я усещам от плът и кръв до себе си, а не да ближа захар през стъкло, както неотдавна написа един читател. Дали може да ми дадете идея как да я променя? Все пак сме млади хора, тя е на 20, а аз – на 23 години. Предварително ви благодаря!*

*Станимир*

Здравейте и благодаря, Станимире!

Благодаря за дето ми напомняте днес нещо много важно напоследък. Напомняте ми, че изведнъж се откъснахме от Природата. И то изведнъж. Че даже и не го усетихме как стана! И даже и кога стана. И не само от Природата, но и от нас самите. И сега какво? Правим си „селфи". За да се гледаме ние самите и другите. Да видят колко сме красиви!? Че даже и умни!? Ама много умни?! Говорим си виртуално. Как се казваше това? Чатим си или чрез скайпа! Ама велико нещо, си казвам. Глупости, пълни глупости!

И сега – днес, какво? Още по-велико нещо – даже и се любим виртуално! Още по-велики глупости! Кого залъгваме – себе си! Защото това е пътят за отчуждаване един от друг. Да – точно така. Всеки се е затворил в стаичката си и чати ли чати. И се показва по

скайповете, на този или онзи. Докога? Ами докато си омръзнем. И след това...? Ами след това си намираме нов хайлазин, съответно хайлазка, които да впечатляваме колко сме умни и колко сме красиви и колко сме неразбрани. А какво беше хайлазин? Празен човек. В него няма нищо. Нито акъл, нито познания, камо ли емоции и мечти.

Ето, от това се страхуват съвременните хайлази и хайлазки. Бягат както от себе си, така и от Природата в себе си, така и от Природата около тях. Бягат, като дявол от тамян. Защото на светло, сиреч извън онлайн-а, не могат да се скрият от нищо. Не могат се крият и от Природата около тях. Защото не се вписват в нея! Не се вписват в Природата, в самите тях...Та затова предпочитат да си стоят на сянка. Там в онлайн-а.

Ама то така лесно... Че даже много лесно. Цък копчето и здрасти муцка, как си... добре ли си... и после ох ...ох...ох.. колко много ме възбуждаш... И още по-после... ох... свърши ли вече, щото аз вече свърших... много те обичам, ама трябва да затварям защото ме заболя главата... толкова... много ме развълнува... ох... велик си... ох... И така до следващия път и пак...ох...оох!

Ама Вие, бихте ли ми отговорили какво е това? Аз имам две думи. Антихуманно и антиприродно. Да, така е. Всъщност си е една модерна мастурбация. И в тази модерна мастурбация няма нужда от порно филмчета и порно клипчета. Там хайлазите са си герои за самите себе си!

Някога, сиреч преди доста десетилетия с момчетата от оркестъра свирехме една много готина мелодия. Много готина. И я свирихме доста дълго. Защото телата на младите ученички и ученици, които танцуваха на тази мелодия, тогава прилепваха едно в друго. Сякаш са гербови марки. Боже какъв купон! И танцуваха и се заобичваха един друг. Момчетата и момичетата, които танцуваха. И сякаш нарочно, точно на това наше изпълнение – някой от осветителите в салона, угасваше осветлението. Следваше бурно одобрение. И ние музикантите – ставахме свидетели на най-сладострастните целувки тогава! Хъмфри Богарт и Ингрид Бергман – ряпа да ядат! Иде реч за световно известната целувка на техните герои във филма „КАЗАБЛАНКА"! А след това – бис , бис, бис! Ама съгледвачите, най-старите моми от учителките ни, които винаги бяха дежурни и то забележете - винаги съвсем доброволно от тяхна страна, по провеждането на забавата веднага ни спираха повторното ни, не, а четворното ни изпълнение на тази мелодия... Ние спирахме да свирим, ама в салона всички започваха да пеят мелодията и танца не спираше. А на следващия ден, мани, мани – пак намалено поведение за нас музикантите. Защото сме разваляли морала! Да, за морала може и да са били прави!

Ама знаете ли, какво е да се докоснеш до партньорката си в такъв танц? Не. И да се прилепиш тогава плътно до нежното и крехко тяло на едно съзряващо момиче. Да усетиш дъхът ѝ. Да помиришеш косите ѝ. Да усетиш сладко горчивия вкус на целувката ѝ. Такава целувка – че след това ти се завива свят! Да почувстваш как под току-що наболите ѝ гърди, и то без никакъв сутиен, бие сърцето ѝ. И как до твоите бедра плътно, ама много плътно се прилепват нейните... И то, колко горещи са те? И след това – няма спане братче – поне една седмица. До другата забава. И пак - намалено поведение. Ах, тази мелодия – никога няма да я забравя: „Зелени поля!".

Бързам веднага да кажа, че това не е песента на Том Джонс „Зелената трева на моя роден дом". И за нея ще стане дума, ама не сега!
„Зелени поля!" Тази песен дойде при нас от Франция. Пееха я тогава един френски състав „Приятели на песента". Автоматично тази песен вече на български я запя онзи страхотно чаровен квартет „ДО РЕ МИ ФА"! Четири страхотни певици, четири страхотни красавици!
Ама оригиналът е на една американска местна кънтри група „Брадър фор", ако не се лъжа от Сиатъл.

Ето горе-долу по памет съдържанието на текста на тази песен:

Някога имаше зелени поля,
Целувани от слънцето.
Някога имаше долини ,
По които тичаха реки.
Някога имаше сини небеса-
С бели облаци по тях.
И някога всичко това бе част от една истинска любов.
Която нямаше край !
Ние влюбени скитахме по тези зелени поля !
Тези зелени поля ги няма веч.
Забравени са от слънцето ..
Отишли са си... и с тях реките.
Има го само студения вятър ,

Който вие в сърцето ми.
Отидох ме си и ние влюбените
И оставихме мечтите ни да умрат .
Къде сте зелени поля?...
.....
Но ще продължа да чакам ..
Докато се върнете...
За да бъдем отново щастливи
Както някога... ти и аз...
Моля Ви – зелени поля
Елате при мен поне
Още веднъж!

{youtube}ay2IYNPpwyU{/youtube}

Знам, прекрасно знам, че тези зелени поля няма да се върнат пак в живота ми. Но винаги съм с онова щастие в мен, когато свирех тази песен или когато танцувах на нейната мелодия.

Та много сте прав, господине, за това, че човек не може да обича виртуално. Защото я няма тази вълшебна мелодия за „Зелените поля"! Няма я! И няма как млад човек като Вас да бъде щастлив!

Искате моя идея. Ами ето я: сега е ред Вие да потърсите тези Зелени поля. Вие! Стига толкова да боли главата на Вашата позната. Стига! Вземете я една вечер – хванете я за ръка и излезте. Заведете я там, където може и да не е толкова известно заведение, но поне да има свестен оркестър, без чалга и да се танцува. Или пък в някой музикален клуб, където свирят джаз. И ако може, за това попитайте музикантите от оркестъра, да изпълнят тази вечно зелена мелодия! Вълшебна е! Но ако не я знаят – друга такава, в която се танцува „чик ту чик"!

И ха на бас – вече няма да има умора и главоболие, а само Зелени поля! И много, ама много горещи целувки. На живо, разбира се!

*д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт*